

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

27. An Religiosus peccet contra votum paupertatis, & contra Bullam Clem.
VIII. si absque Superioris licentia accipiat pecuniam ut ipse kibere disponat
in eleemosynam nomine ipsius, qui dedit? Ex. p. ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76429)

intentione vouentium quæ ex ipsa praxi, & communi estimatione colligi potest, dici possit, votum obligare in hoc casu, & non in illo. Sic etiam non potest licite accipere aromata vt domi comburat ad suam commoditatem, licet in præsentia domini possit ea ex eius imperio comburere absque licentia sui Prælati. Et hæc omnia docet Eminentiss. Cardinalis de Lugo *vbi supra*.

RESOL. XXVII.

An Religiosus peccet contra votum paupertatis & contra Bullam Clem. VIII. si absque superioris licentia accipiat pecuniam, vt ipse libere disponat in elemosinam nomine ipsius, qui dedit? Ex part. 1. tr. 6. Ref. 29.

§. 1. **C**asus hic frequenter contingit inter Religiosos: & partem affirmatiuam tueritur Turrianus in 2. 2. tom. 1. disp. 84. dub. 3. Rodriguez in exercitiis spirit. part. 3. tract. 3. cap. 15. Valquez apud Turrianum, & nouissimè Hieronymus Cenedo de paupertate relig. dub. 24. num. 11. Layman in Theol. mor. lib. 4. tract. 5. cap. 7. num. 16. Probat hanc sententiam Turrianus: quia donans per talem concessionem, post acceptationem factam à Religioso, aliquo iure priuatur, nec potest illam reuocare, nec licite de bonis Religioso concessis disponere; hoc ius reuera transfuit in Religiosum, nempe facultatem libere disponendi de illis bonis: ergo sine consensu Superioris non poterit illa facultate vt Religiosus, sine peccato contra votum paupertatis. Secundo probatur à Cenedo: nam in tali casu Religiosus efficitur dominus iuris administrandi, idque independentè à Superioris voluntate: ergo, &c.

2. sed contrariam sententiam, tanquam probabiliorè tenendam esse iudicauit, & nunc maxime: nam illam inuenio apud Faustum in thes. Relig. lib. 8. quest. 109. num. 2. & apud Sanchez in summ. tom. 2. lib. 7. cap. 30. num. 4. & ita etiam sentiunt multi Viri docti Religionis nostræ, & Societ. I. E. S. V. Et ratio est: quia votum paupertatis obligat Religiosum, ne accipiat dominium, & proprietatem alicuius rei; in scio Superiore: sed in nostro casu iste Religiosus non accipit dominium illarum pecuniarum, sed tantum accipit illas nomine alieno, nempe, tradentis, vt det pauperibus: ergo, &c.

3. Ad argumentum Turriani respondetur non esse verum donantem non posse reuocare illam concessionem, post acceptationem factam à Religioso: nam dominium illarum pecuniarum semper remansit apud ipsum, nec vnquam habuit animum donandi Religioso; sed meram distributionem illi commisit. Ad argumentum Cenedo respondetur, quod ius administrandi non est dominium, nec vltus fructus, nec vltus; sed ius disponendi de re aliena nomine alieno, & iuxta ipsius præscriptum: ergo proprie non potest dici dominium illius iuris. Et confirmatur, vt ait Sanchez, nam, si quis relinqueret aliquam pecuniarum summam distribuendam in pauperes eligendos, per aliquem Religiosum, certum est, Religiosum illum non esse proprietarium, & dominum iuris illius eligendi: ergo, &c. Adde, quod non quæcunque possessio, & administratio pecuniarum, in scio Superiore, est contra votum paupertatis; sed quando sunt quid iuris; hoc est, quando Religiosus illas administrat nomine proprio independentè à voluntate Superioris, secus a talem, quando sunt quid solius facti, hoc est, quia non nomine proprio, sed alieno administrat. Et ita sæpius in praxi consului.

RESOL. XXVIII.

An Religiosi post Concilium Tridentinum possint habere peculium, id est, redditus annuos ad nutum superiorum reuocabiles, & ad solos vsus honestos, & pios, idque ex causa legitima?

Et docetur Declarationes Cardinalium esse tantum doctrinales, & non decisimas, & non esse necessario standum illis. Ex part. 1. tractat. 6. Ref. fol. 32.

§. 1. **H**æc quæstio est inter DD. nostri temporis quam maxime agitata: & negatiuam sententiam amplexi sunt Palatius in 4. dist. 38. disput. 1. ad fin. in solut. ad 9. Corduba in summ. quest. 54. Valentia in 2. 2. disput. 1. quest. 4. punct. 3. L. filius lib. 2. cap. 4. dub. 5. num. 30. Nauarra de restit. lib. 3. cap. 1. part. 3. dub. 1. num. 163. Molina de iust. tom. 2. disput. 276. Azorius tom. 1. lib. 12. cap. 9. quest. 2. & ita assertit Zerola in praxi Episc. part. 1. verb. Moniales, ver. ad 2. declarasse Sacram Cardinalium Congregationem, & nouissimè illam docent Valquez in Opusc. de reddit. Eccles. cap. 3. dub. 11. numer. 14. & Suarez de Relig. tom. 3. lib. 8. cap. 14. num. 18. Hi omnes putant, Concil. Trident. sess. 25. cap. 2. de Regul. condere nouum ius; ita vt non possit Religiosus, post dictum Concilium, habere peculium. Vnde assertit Palatius, *vbi supra*, non licere Monialibus habere annuos redditus, etiam cum licentia Superiorum. Et ratio est: quia verba Concilij clarè apparent esse verba præceptiua, & non declaratiua iuris antiqui. Secundo, quia, vt *suprà* cum Zerola probauimus, ita Cardinalium Congregatio interpretata est dicta verba Concilij. Ergo.

2. Sed ego contrariam sententiam probabilem, & tutam in praxi existimandam esse iudico. Dico igitur, Concilium Tridentinum in illis Decretis non condere, & inducere nouum ius; sed tantum confirmare statuta, & ius antiquum. cap. Monachi, & c. cum ad Monasterium. de statu Monach. quæ quidem statuta Regularibus interdixebant peculia concessa ad vsus omnes, etiam profanos, & superfluos Monachorum statui, vel si ad vsus licitos, tamen sine iusta causa concedendi, vel irruocabiliter à Superiore: ergo licita erunt, secundum ius antiquum, & secundum Tridentinum, illa peculia Religiosorum, vel Monialium, concessa ad vsus licitos, & honestos, dependent, & reuocabiliter ad voluntatem simplicem Superioris. Et ita apud multos Religiosos, & Moniales obseruari experientia ipsa docet. Et idè hanc sententiam docet Peirinus de Relig. tom. 1. capit. 2. quest. 2. §. 1. & 2. Fagundez de Præcep. tract. 2. lib. 2. cap. 6. num. 13. Villalobos in sum. part. 2. tract. 35. dub. 30. num. 2. Tannerus in 2. 2. disput. 6. quest. 3. dub. 4. num. 108. Fabro de restit. in 4. sent. lib. 4. dist. 15. quest. 2. disput. 45. cap. 5. num. 125. Riccius par. 4. decis. 340. num. 12. Hieronymus Cenedo de paupert. Relig. dub. 9. num. 4. & seq. Nauarrus comment. 2. num. 15. & 18. de Regularib. Graffius in suis decis. part. 1. lib. 3. cap. 5. num. 55. Emanuël Sa verb. Religio, num. 48. Sanchez in summ. tom. 2. lib. 7. cap. 22. num. 11. Miranda in Manuali Prælat. tom. 1. quest. 28. artic. 8. Barthol. à S. Fausto in thes. Relig. lib. 8. q. 30. Probatur primò hæc sententia ex verbis huius Bullæ Clem. VIII. vbi Pontif. x. facit differentiam, & distinguit inter Bona Communitalis, & bona particularium Religiosorum: ergo, &c. Secundo, Religiosos habere peculium, vt *suprà* diximus, dependent, videlicet, à Prælato, non est habere dominium illarum rerum: ergo tale peculium non repugnat

Sup. hoc. in tom. 6. tr. 8. lege doctrinam Ref. 49. & alterius §. eius not.

vota